

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 125, Έτος 12ο, Ιούλιος - Αύγουστος 2006

«Λίγο πριν να ξημερώσει, ειν' το πιο πυκνό σκοτάδι»

Κάποιοι κατά καιρούς και διάφορες εποχές βολεύτεθηκαν να θεωρούν τον κόσμο αυτό στερημένο από κεραμίδια και έσπευσαν να τον στεγάσουν με τον σκοτεινό ίσκιο τους, λησμονώντας πόσο σκληρά διαψεύστηκαν πάντες οι προ αυτών ανελέητοι προκάτοχοί των.

Η φιλοδοξία έχει πάντα τον τρόπο της να πείθει τους εκλεκτούς της, ότι αυτοί θ' αποτελέσουν εξαίρεση μέσα στην ιστορία και το έργο τους θα στεφθεί μ' επιτυχία.

Έτσι, «οί δοκούντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύσουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν» (Μαρκ. ι' 42) μέχρι της ώρας που θ' αφυπνιστούν μέσα σε μια παγερή μη αναστρέψιμη πραγματικότητα.

Σε μια τέτοια ακραία εξέλιξη καταξουσιασμού των ανθρώπων από ευφάνταστες υπερεξουσίες βρισκόμαστε σήμερα, και ας μην γελαστεί κανείς και υποτιμήσει το μέγεθος και την σκληρότητά τους. Ας μην υποβαθμίζουμε τους κινδύνους που εγκυμονούν δι' ολόκληρη την ανθρωπότητα, μόνο και μόνο για να τρώμε την μπριζόλα μας με αμείωτη όρεξη.

Βρυχόνται τα θηρία του Καπιταλισμού και του Μουσουλμανισμού σε ένα προκαθορισμένο από προφητείες χώρο, που καλά θα έκαναν να αποφεύγουν οι αλληλοσυγκρουόμενες δυνάμεις. Ο βρυχηθμός των, που αντηχεί σ' ολόκληρη τη γη, ήδη προξενεί φοβερές καταστροφές και επιφέρει φρικτό θάνατο σ' αθώους ανθρώπους.

(Συνέχεια στη σελ. 2)

«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον»

Στις Παρακλήσεις προς την Θεοτόκο που εψάλλοντο στους Ι. Ναούς του Δεκαπενταυγούστου πολλές φορές ακούσαμε την Ευαγγελική περικοπή εκείνη που ομιλεί για την επίσκεψη της Μαρίας στην συγγενή της Ελισάβετ.

Σ' αυτή την περικοπή αποκαλύπτονται δυναμικά και με ζωντάνια κάποιες αρετές της Θεοτόκου, που δυστυχώς δεν τις ακούμε από άμβωνος, παρά συνήθως γίνεται λόγος μόνο για την ταπεινώση και την αγνότητά της.

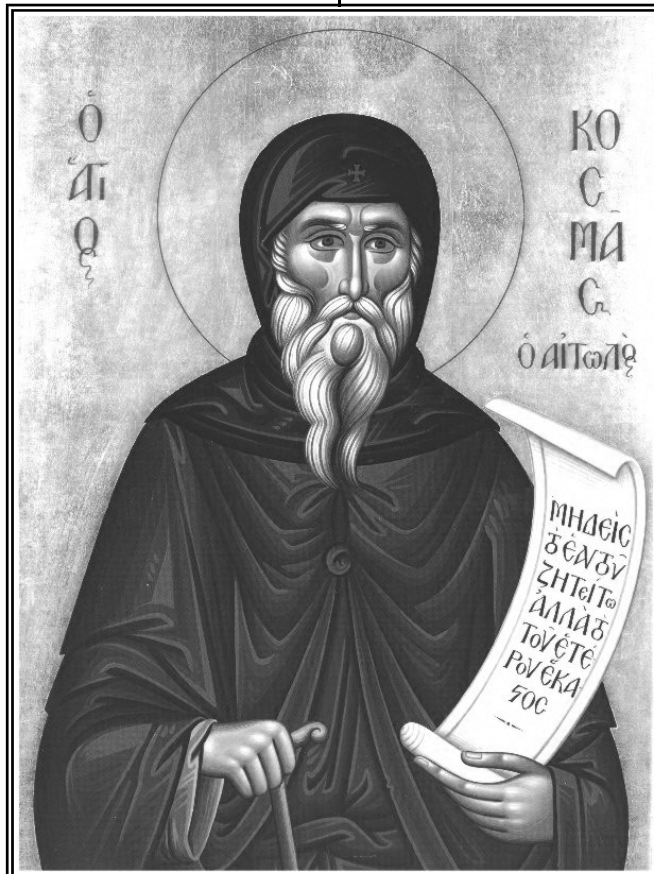
Το γιατί δεν συνηθίζεται να γίνεται λόγος για το «επαναστατικό» της φρόνημα όσον αφορά την κοινωνική δικαιοσύνη, έχουμε γράψει άλλη φορά, και είναι ευνόητος ο... καθωσπρεπτικός λόγος για τον οποίο αποσιωπάται...

Δεν μπορεί ν' ακούγεται και τόσο παρρησία ότι ο Θεός «Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσπόρπισεν ὑπερηφάνους διανοία καρδίας αὐτῶν· καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς, πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς» (Λουκ. α' 51-52). Τέτοια λόγια μπορεί από ορισμένους πιστούς να παρεξηγηθούν...

Σήμερα θ' ασχοληθούμε με κάποιο άλλο νόημα της ίδιας Ευαγγελικής περικοπής, μια που είναι ανάγκη να βγάλουμε κάποιο συμπέρασμα απαραίτητο στην Εκκλησιαστική μας επικαιρότητα.

Επειδή πολλοί ευσεβείς Χριστιανοί πιστεύουμε με ενθουσιασμό, ότι όντες «συνδεδεμένοι» με τον Θεό μέσω

(Συνέχεια στη σελ. 3)

«Το Ψευτορωμαίικο»

Άξιοι δεν είμαστε να πλησιάσουμε την προσωπικότητα του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού και να διερευνήσουμε το έργο του, όμως κάθε φορά που πανηγυρίζουμε τη μνήμη του, η αδυναμία μας μην αντέχοντας την σιωπή θα μπει στο χορό, για να συμματάσχει -έστω και αδέξια- στην ύμνηση της πνευματικής του ρώμης.

Άλλοτε είχαμε γράψει θαυμάζοντας την ασυνήθιστη απόφασή του να βγει από το θερμοκήπιο των ψυχών, το μοναστήρι, και ως λέων να χυθεί μέσα σε

μια κοινωνία εγκαταλελειμμένη στους δόνυχες του κατακτητή και στο σκοτάδι της αμάθειας. Σε μια κοινωνία διψασμένη για λίγη ανάσα που θα την κρατήσει στη ζωή, μάταια παλεύοντας κι απεγνωσμένα το παγερό αγκάλιασμα της σκλαβιάς.

Θεία παρηγοριά ήταν το κήρυγμά του για ένα λαό, που κουρασμένος από την πολυχρόνιο δοκιμασία, κινδύνευε όχι μόνο να απολέσει την αντοχή του και να απελπιστεί, αλλά να χάσει κάτι πολυτιμότερο. Την πίστη του στο Χριστό, στην Αγία Τριάδα. Τον κόκκο αυτό του σινάπεως, που γίνεται δέντρο

και μπορούν του ουρανού τα πετεινά... πάσης χάριτος να κατασκηνώσουν στη σκιά του (Μαρκ. δ' 32), και τον πολύτιμο μαργαρίτη, που αξίζει όλα να τα δώσει κανείς, για να αποκτήσει τον ανεξάντλητο πλούτο του (Μτθ. ιγ' 46)!

Ο κίνδυνος ενός ολοκληρωτικού εξισλαμισμού ήταν μεγάλος, προστιθέμενος επάνω στα σωματικά και βιοτικά βασανιστήρια των ραγιαδών που με την βουβή τους υπομονής επεκαλούντο βοερά το όνομα Κυρίου.

Μέχρι που οι κρουνόι του Θεϊκού (Συνέχεια στη σελ. 4)

«Λίγο πριν να ξημερώσει, ειν' το πιο πυκνό σκοτάδι»

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Επιτίθεται η βουλμία της αρπαγής με υποκριτικές δικαιολογίες και ωμότητα στο αδύνατο θύμα της, με σκοπό να προκαλέσει τις δυνάμεις του σ' ολοκληρωτική αναμέτρηση.

Το πλήθος των αμυνομένων απεγνωσμένα αλλά και σθεναρά αντιστέκεται, ενώ όλοι οι μεγάλοι συμπαραστάτες του στέκονται σε σοβαρή περισυλλογή, την ώρα που τα λοιπά έθνη ανάλγητα παρακολουθούν από τις κερκίδες το θέαμα. Προσέχοντας τι γραμμάρια βάρους θα ρίξουν στο ζυγό της «δικαιοσύνης», ώστε να μη διαταραχθεί η ισορροπία των συμφερόντων επικίνδυνα, επινοούν λύσεις με ψόφια νοήματα.

Δυσκολεύονται οι εκπρόσωποι των εθνών ν' αποφασίσουν την άμεση κατάπαυση του οργιάζοντος θανάτου, γιατί μέχρι αυτής της ώρας, ενός μηνός βομβαρδισμών, καταστροφών και ανθρωποφαγής, δεν μπορούν να πείσουν την «αμεροληψία» τους και την «αντικειμενική» τους κρίση για το έγκλημα που πραγματοποιείται.

Οι αιωνίως διυλίζοντες τον κώνωπα και την κάμηλον καταπίνοντες, δεν κατάφεραν να εγείρουν φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στους θρασείς ισχυρούς της γης, που κάνουν τον τρομοκρατημένο περίγυρό τους να παθαίνει γλωσσοδέτη! Όμως ο κόσμος αυτός, όπως εννοήσαμε στην αρχή, έχει και κεραμίδα και δεν στεγάζεται από την μαύρη σκιά του κάθε φαντασμένου δύναστη. Είδαμε την καταστροφή που έπαθε ο επαρμένος ναζισμός πρόσφατα και είμαστε βέβαιοι ότι δεν θα πάνε μακριά και οι επίδοξοι μιμητές του. Όπως δείχνουν τα πράγματα, η εγκληματικότητα και ωμότητα αυτής της παθιασμένης πολεμικής σύγκρουσης, δεν υστερεί καθόλου σε ομοιότητα από το ένασμα του Β' Παγκοσμίου πολέμου που ματοκύλισε ολόκληρο τον κόσμο. Το δε γεγονός ότι τόσο γρήγορα ξεχάστηκαν οι φοβερές συνέπειες εκείνης της αλαζονικής κινητοποίησης, της οιστρηλατημένης να υποτάξει «πάσαν ψυχήν ζώσαν», δείχνει αρρώστια!

Δείχνει παθιασμό έπαρσης. Δείχνει όχι απλώς πολεμική κινητοποίηση λόγω συμφερόντων, αλλά πολεμικό ξεσηκωμό από κάποια δαιμονική ώθηση. Από έρωτα και διαιώνιση μιας καταστροφικής ατμοσφαιρας κινδύνων και θανάτου, χωρίς την οποία δεν μπορούν να ζήσουν ορισμένοι, επειδή είναι εθισμένοι στην υπερδιέγερση της αδρεναλίνης, και κάνουν πόλεμο για τον πόλεμο! Πρωτογονική ψυχολογική κατάσταση.

Όταν κανείς διατηρώντας τα στοιχειώδη ανθρώπινα αισθήματα, συνειδητοποιεί τις συνέπειες τέτοιων ακραίων πειραματισμών της βίας και της αναληψίας, συνέρχεται, διορθώνει τα ορμέφυτά του και βαθμιαία συντάσσεται στις παρατάξεις των ανθρώπων της σωφροσύνης, στις οποίες ο στεγάζων και προνοητής αυτού του κόσμου Ιησούς Χριστός λέγει: «*ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν*» (Λουκ. κα' 28).

Δηλαδή: όταν αρχίσουν όλα αυτά να γίνονται, όσα σχετικά με το παραπάνω χωρίο του Ευαγγελίου προλέγονται, η Αλήθεια να μεταβάλεται σε ψέμα, το Δίκιο σε αδικία και η Ηθική σε όργιο ανηθικότητας, πλαισιωμένη όλη αυτή η πνευματική κατάπτωση από μια φύση επαναστατημένη με σεισμούς, λοιμούς, περιβαλλοντολογικές καταστροφές και ανισόρροπες μετεωρολογικές συνθήκες, τότε ο πιεζόμενος απ' όλα αυτά τα σημεία της βίας και της φύσεως τα φόβητρα άνθρωπος, είτε μικράς κλίμακας μεγέθους είναι είτε μεγάλης, καλείται από τον Χριστό να «Ανακύψει».

Αντί να μαζευτεί καταπονημένος από τον ξιπασμό της βίας και όλων των τυχόν φυσικών και αφύσικων ακραίων γεγονότων που μπορεί να τη συνοδεύουν, παίρνοντας θάρρος να σηκώσει κεφάλι με σκοπό την υπέρβαση κάθε αρρωστημένης κατάστασης, ώστε να επιτευχθεί το «*ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*».

Το ίδιο συνέβη κατά τους πρωτοχριστιανικούς χρόνους, οπότε το απύθμενο θάρρος των Αγίων Μαρτύρων υπερέβη την αγριότητα των τυράννων, καθώς και των δαιμόνων τα ανίσχυρα θράση, και επήλθε επί της γης εποχή παρακλήσεως.

Οι αιρέσεις που στη συνέχεια προσέβαλαν την Εκκλησία, επίσης πολεμήθηκαν από τις υνωμένες εν Χριστώ κεφαλές των Πατέρων και πάντοτε μέχρι σήμερα καλούμεθα εν κινδύνους και θλίψεσι να «ανακύπτουμε», παραμένοντας απτόητοι από τα φόβητρα του κόσμου τούτου. Διότι «*εἰ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν*».

«*Ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν*», θα ακούσουμε και πάλι προ της Δευτέρας Παρουσίας του Ιησού Χριστού, αφού προηγηθούν παρόμοια σημεία σε ακραία πλέον κλίμακα.

«*Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις*» (Ιακ. α' 2), ερμηνεύει ο Αδελφός Ιάκωβος στην καθολική επιστολή του. Πουθενά φόβος, πουθενά απαισιοδοξία και ηττοπάθεια. Αγώ-

Τι γκρινιάζεις, τι γυρεύεις, με υπεύθυνες συνθήκες χαίρεσαι να ταξιδεύεις!

Αν ειν' να ταξιδέψετε σ' Αμερική κι Αγγλία, προσέξτε μη συμβάλετε εις την τρομοκρατία.

Οι φορητές αποσκευές σε διαφανές τσαντάκι, υγρά απαγορεύονται και καθαρό νεράκι.

Απ' του παιδιού το μιμιπερό κάποιος θα δοκιμάζει κι άμα δεν πέφτει αναίσθητος σε έννοιες δε μας βάζει.

Τα μπειμπλίνο ελεύθερα μπορούν να διακινούνται, εφ' όσον φέρουν υλικά που δεν πυροδοτούνται.

Για την ασφάλεια πρόκειται προσώπων ευαίσθητων που τ' απειλούνε κίνδυνοι απάνθρωπων ενστίκτων.

Μπορεί σ' αθώα αλοιφή θάνατος να ενεδρεύει κι αν οδοντόκρεμα εκραγεί ποιος γλιτωμό γυρεύει!

Γιατί να μην τηρήσουμε λιγάκι υπομονή; Θαρσείτε ταξιδεύουμε σ' Αγγλία, Αμερική!

ο Παράλογος

νας, ναι. Πόνος, ναι και θλίψη. Επίλογος όμως των αγωνιστών πάντα η χαρά.

Μπορεί κάποιος να βλέπουν τον κόσμο αυτό αστέγαστο και επιχειρούν να τον στεγάσουν με τον βαρύ ίσκιό τους, όμως πέφτουν επάνω στην ώρα του φωτός. Στην παντοτινή ώρα του φωτός, που διαλύει τους ίσκιους και τα σκοτάδια και κάνει τις δυνάμεις της βίας ν' αναδιπλώνονται βλέποντας με απορία τα σιδερικά τους αναποτελεσματικά χωρίς τη δύναμη των ψυχών και σωμάτων. Και μια τέτοια αισιόδοξη εικόνα μάλλον ήδη θα πρέπει να υποβόσκει στην πολυτάραχη εποχή μας.

Γ. Σ. Γκεζερλής.

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr
(*Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστείλεται το φυλλάδιο σε ηλεκτρονική μορφή.*)

«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1)

των Μυστηρίων τῆς Εκκλησίας, Θείας Λειτουργίας και των ἄλλων πνευματικῶν μεσῶν, δεν ἔχουμε καμία ἀνάγκη επιβεβαίωσης τῆς πίστῆς μας, φέρνουμε τὸ εὐγλωττο παράδειγμα τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου μήπως και πεισθούμε ὅτι Εκκλησία εἶναι κοινωνία σχετιζομένων μετὰ Χριστοῦ και μεταξύ των προσώπων και ὄχι ατομοκρατικό φαινόμενο κλειδωμένων ντουλαπιῶν.

Ποίου μεγαλύτερου τίτλου τιμῆς ἐδέχθη ποτέ ἄνθρωπος ἀπὸ αὐτὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Μαρίαμ που ἐδόνησε ὅλη τὴν γῆν; «Χαίρε, κεχαρισμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν» (Λουκ. Α' 28). Και ὁμως, ἡ βεβαιότητα τῆς Παναγίας μας για τὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Ἀρχαγγέλου, δεν ἀντλήθηκε μόνο ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ και τὴν Ουράνια πληροφορία που ἔλαβε. Ευθύς ἀμέσως «μετὰ σπουδῆς» βιαστικά πορεύεται εἰς τὴν ορεινὴν πόλιν τοῦ Ιούδα για να διασταυρώσει τὴν κοσμοσωτήρια πληροφορία και να ἔχει ἀπόλυτη βεβαιότητα γι' αὐτήν.

Ἡ συναναστροφή τῆς με τὸν ἀνθρώπινο παράγοντα (τὴν Ελισάβετ), ἡ συνεργασία, σχέση τῆς με αὐτόν, τεκμηριώνει, βεβαιώνει, συμπληρώνει τὰ ρηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Γαβριὴλ στὴ Θεομητορικὴ καρδιά, που ἐκσπᾶ σε ουρανομήκη ευγνώμονα ἐνθουσιασμό πρὸς τὸν Δικαιοκρίτη Θεὸ που θεμελιώνει σε ἀσάλευτη πέτρα τὶς ἀνθρώπινες καρδιές, ὑποδεχόμενός τες στὸν εἰρηνικό δρόμο τῆς ἀφθαρσίας, ἵνα ἀπὸ τῆς πέτρας πλέον ὡσάν τὰ πτηνά να δώσουν φωνήν (Ψαλ. 103, 13) ἀδοντας τὰ μεγαλεῖα Του.

«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτηρῇ μου...». Αὐτὴ ἡ μεγαλειώδης Ὠδὴ τῆς Παναγίας μας πηγάζει πλέον ἀυθόρμητα ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα τῆς ἀληθείας, σφραγισμένη ἀπὸ τὸ Θεϊκὸ κύρος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ πεποίθησή τῆς στὸ μήνυμα τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐπαληθεύεται πλέον με τὴν ἐπίσκεψή τῆς και στὸν ἀνθρώπινο παράγοντα (Ελισάβετ), εφόσον τοποθετεῖται, δηλαδή, και τὸ ὀριζόντιο δοκάρι στὸ κάθετο τοῦ Σταυροῦ...

Θεὸς και ἄνθρωπος εἶναι οἱ συντελεστές τῆς Σωτηρίας μας, Θεάνθρωπος.

Ἡ σωστή πρὸς τὸν Θεὸ συμπεριφορὰ μας παραπέμπει, για να βεβαιωθούμε στὴ συνέχεια, πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἐνῶ ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπο δίκαιη διαγωγή μας ἐπαληθεύεται στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸν Θεὸ.

Ἱερέας ἦταν ὁ ἕνας και Λευίτης ὁ ἄλλος που κατέβαιναν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴν Ἱεριχώ και ἀσφαλῶς ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστη τους θα ἦταν ἀκλόνητη κατὰ τὴν γνώμη τους. Ἐδοκίμασθηκαν ὁμως ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο παράγοντα -τὸν ἐμπειρόντα εἰς τοὺς ληστὰς- και ἐυρέθησαν ἐλλείψεις. Σε ἀντίθεση με τὸν ἄσχετο πρὸς τοὺς θρησκευτικούς κανόνες Σαμαρείτη που ἡ ἀνθρώπινη συμπεριφορὰ του ἐπιβραβεύεται ἀπὸ τὸν Χριστό.

Και ἀν ρωτήσῃ κανένας τι ἔργο ἐποίησε ἡ Παναγία πρὸς τὸν ἀνθρώπινο παράγοντα, τὴν Ελισάβετ, και ἐβεβαιώθη τόσον ἡ πνευματικότητα τῆς, ὥστε να εἰπεί ὅτι: «ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί», ἡ ἀπάντηση κατὰ τὴν γνώμη μας εἶναι: ἔκανε ἔργον ταπεινώσεως. Ἐγκαρδίως ἐχαίρησε τὴν Ελισάβετ παρ' ὅλο τὸ ὑψηλὸ μήνυμα που εἶχε δεχθεῖ ἀπὸ τὸν Ἄγγελο. Δεν τὴν χαίρησε με μισόλογα και πνιγμένη στὴν κρυάδα ἐγκαρδιότητα, ὅπως συνηθίζουν πολλοὶ οὐρανοβάμονες πρὸς τοῦ «ἀναξίου» ν' ἀνταποκρίνονται. Τὴν ἐχαίρησε με ἀδελφικό χαρμόσυνο τόνο, ὥστε να σκιρτήσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς και πλησθεῖσα Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ελισάβετ να εἰπεί: «Ἀπὸ ποῦ και πῶς ἐγινε σε μένα τέτοια τιμὴ, ὥστε να ἔρθῃ ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μου πρὸς με;» Τέτοιοι χαίρεισμοὶ ἔχουμε ἀνάγκη οἱ ἄνθρωποι τῆς κατὰ Θεὸν δικαιοσύνης και ὄχι ὑποκριτικούς ἀσπασμούς και ἐκφράσεις τῆς πνευματικῆς μας καχεξίας ἢ τῆς ὑψηλοφροσύνης.

Τέτοιοι ἐγκάρδιοι χαίρεισμοὶ θα ὀδηγήσουν σε ἀνθρώπινες και ἀδελφικές σχέσεις που στὴ συνέχεια θα ἐγκυμονήσουν παν ἔργον ἀγαθόν που θα πιστοποιήσει και τὴν βεβαιότητα για τὴν σωστή μας πορεία.

Ἡ εἰλικρινῆς μας ἀνταπόκριση στὸ σωτήριο κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, βεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ἐγκάρδια σχέση μας πρὸς τὸν συνάνθρωπο, ἐνῶ περιφρονώντας τὴν παρουσία των συνανθρώπων μας, μάταια θα περιμένουμε οἱ ἐλλάμψεις τῆς Θείας Χάριτος να βεβαιώσουν τὴν καρδιά μας.

Διὰ των εἰκόνων του, των ἀνθρώπων, δρᾶ ὁ Θεός. Προσφέρει και δέχεται. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη...» και «ἐπίεισα και ἐδόκατέ μοι φαγεῖν...».

Ἄς διδαχθούμε ἀπὸ τὴν Θεοτόκον τὴν ἐκτίμησή τοῦ ἀνθρώπινου παράγοντος, ὥστε ν' ἀξιοθούμε και ἐμεῖς μαζί τῆς να ἀναφωνήσουμε ἐν τῷ μέτρῳ τῆς πίστεώς μας το: «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον...».

Γ. Σ. Γ.

Τι μαθαίνουμε στὸ «σκολεῖο τοῦ κόσμου»

Σε καινούργια σχολικὴ χρονιά εἰσερχόμαστε, ἀλλὰ και με καινούργια βιβλία, ἐπιμέλειας τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, ἐγκεκριμένα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας και Ἐπιτελευμάτων. Ἔργο χρηματοδοτούμενο κατὰ 75% ἀπὸ τὸ Ἐυρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο και κατὰ 25% ἀπὸ ἐθνικούς πόρους.

Στὰ χέρια μας ἔπεσε τὸ ἀνθολόγιο Λογοτεχνικῶν κειμένων Γ' και Δ' Δημοτικού με τὸν τίτλο «Στὸ σκολεῖο τοῦ κόσμου». Ἀπὸ τὸν τίτλο και γενικά ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι πολὺ σωστά και διακριτικά ἐπελέγη ἡ κατάλληλη παιδικὴ ἡλικία τῆς Γ' και Δ' Δημοτικού, για να δεχθεῖ τοὺς σπόρους τῆς Παγκοσμιοποίησης που θα βλαστήσουν ἕνα νέο κόσμο ἀνθρώπων μεταλλαγμένων, χωρὶς ἐκεῖνα τὰ ἀκάνθινα προσκόμματα που ἐνοχλοῦν τοὺς Διοικοῦντας και τοὺς «δοκοῦντας ἀρχεῖν των ἐθνῶν». Μεγάλο τὸ ἐγχείρημα, που ἔχει ἐπιστρατεύσει ἐδῶ και μερικά χρόνια τοὺς δυνάμενους και πρόθυμους παραγανδιστές να συντελέσουν σ' αὐτὸ τὸ κολοσσιαῖο ἔργο, και... ἄξιος ὁ μισθός τους!

Τώρα τὸ πρόγραμμα αὐτὸ εἰσέρχεται στὰ σχολεῖα ἐπίσημα και θα εἶναι «ευτυχεῖς» οἱ γονεῖς σε λίγο που θα «καμαρώνουν» τὰ παιδιά τους να τοὺς οἰκτίρουν, βεβαιωμένα πλέον, για τὰ παλαιομοδίτικα μυαλά τους.

Ἀπὸ τὰ περισσότερα κείμενα αὐτοῦ τοῦ «ανθολογίου» καλεῖται ὁ ἀνυπεράσπιστος μαθητὴς να ἀναθεωρήσει τὶς αὐτονόητες παραδοσιακές ἀλήθειες που του προσφέραν αἰῶνες ἀγῶνων και να μολύνει τὴν ἀπλή πίστη τῆς παιδικῆς του καρδιάς με τὴ σύγχυση και τὴν ἀμφιβολία.

Ἐνα μικρὸ τουρκόπουλο που εἰσέρχεται σε Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Ναὸ κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, διακωμῶδει με τὴ «μεμέτικη» ἀθωότητά του τὸν ἐσωτερικὸ διάκοσμο τοῦ Ναοῦ και τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ (σελ. 72).

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ «εὐόσμα» ἄνθη που προσφέρει ἡ παγκοσμιοποιημένη γνώση στὰ παιδιά μας και στὰ ἐγγόνια μας μέσω των «τολμηρῶν» ὀργάνων τῆς.

Τὰ παρακάτω δεν εἶναι δύσκολο να πληροφορηθεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ βιβλίο. Ὁ πόλεμος, που μας γίνεται σήμερα, εἶναι σιωπηρὸς και ἀθόρυβος, τὰ πυρὰ του ἀσφαῖρα νεκρώνουν και ὑποδουλώνουν ψυχές.

Ευτυχῆς ὅποιος ἀντιληφθεῖ τὶς μηχανές «τοῦ σήμερα» και ἀντιπαραταχθεῖ.

«Το Ψευτορωμαίικο»

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

ελέους άνοιξαν με την απόφαση μιας ευαίσθητης ψυχής, ανταπαρνούμενης το είναι της, συν Θεώ, να κινητοποιήσει προς σωτηρία τις αδρανοποιημένες λαϊκές δυνάμεις.

Στο χωριό Μεγάλο Δέντρο της Αιτωλοακαρνανίας γεννήθηκε ο Άγιος Κοσμάς και μεγάλο δέντρο εφύτρωσε, φροντίζοντας να είναι βαθιές οι ρίζες του, για να το στηρίζουν, και πάνω απ' όλα η βαθιά διάκρισή του επρονόησε για την άρδυσή του. Σαν καλός Σαμαρείτης δεν επασπάλισε τις πληγές του εμπειρόντος εις τους ληστές με λίγο λάδι και κρασί, για να τον ξεποστείλει ικανοποιημένος στο... έλεος του Θεού, αλλά κοίταξε οργανωμένα και αποτελεσματικά να θεραπεύσει το πρόβλημα, κτυπώντας την αιτία του κακού στις ρίζες της.

Ζήτησε με κάθε οικονομική θυσία και προσπάθεια από τον λαό, να κτίσει σχολεία σε όλη την Ελλάδα, για να ποτίζεται το δέντρο από την διαυγή γνώση των Αγίων Πατέρων και να μην καταντάει η πίστη σε συγκεχυμένες ερμηνείες, «γραβάδες μύθους» (Α' Τιμ. δ' 7) και άσχετες προλήψεις.

Δέκα σχολεία Ελληνικά ίδρυσε και διακόσια για κοινά γράμματα, όπως ο ίδιος λέει σε επιστολή προς τον αδελφό του ιερομόναχο Χρύσανθο, Σχολάρχη Νάξου, την οποία και παραθέτουμε:

«Πανοσιότατε αγαπητέ μου αδελφέ Κυρ Χρύσανθε, ασπαζόμενος προσκυνώ σε και παρακαλώ τον Άγιον Θεόν διά την ψυχική σου και σωματικής υγεία. Χάριτι θεία, αδελφέ, υγιαίνω όπως σου, ψυχικά δε Κύριος οίδε. Τα κατ' εμέ φαίνονται πολλά και απίστευτα εις τους πολλούς και μέτε εγώ δύναμαι να τα καταλάβω. Τόσον δε μόνον λέγω σου δια να δοξάσεις τον Κύριον και να χαρείς ότι γίνεται αρκετή μετάνοια εις τους αδελφούς. Εις τριακόσια επαρχίας περιήλθον, δέκα σχολεία Ελληνικά εποίησα, διακόσια διά κοινά γράμματα του Κυρίου συνεργούντος και του λόγου μου βεβαιούντος διά τινών επακολούθησάντων σημείων. Πλην δόξα τω λέγοντι, ή γάρ δύναμίς μου εν άσθενεία τελειούται. Περιέρχομαι δε κατά το παρόν την Παραμυθίαν και Μαργαρίτην, ελπίζω δε εις ολίγον καιρόν να σας απολαύσω, αν ο Θεός θέλει. Περιήλθον δε και την πατρίδα και πάντες οι συγγενείς σε προσκυνούσι και οι φίλοι. Ασπάζομαι σε και τον Πανιερώτατον Δεσπότην και εύχομαι πάντας τους εν Χριστώ αδελφούς. Υγίανε ψυχικά και σωματικά.

Δέκα χιλιάδες χριστιανοί με αγαπάσι και ένας με μισεί. Χίλιοι Τούρκοι με αγαπάσι και ένας όχι τόσο. Χιλιάδες

Εβραίοι θέλουν τον θάνατόν μου και ένας όχι.

αποθ' (1779) Μαρτίου β' ο σος αδελφός
Κοσμάς Ιερομόναχος

(Από το βιβλίο ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, έκδοση Ορθόδοξου Ιεραποστολικού Συνδέσμου «ΣΤΑΥΡΟΣ», Αθήνα 1966).

Όμως, όποιο και να ήταν το κήρυγμα του Αγίου Κοσμά, με όλη του την τελειότητα, δεν θα άγγιζε, ούτε θα έδενε με την τυρανισμένη ψυχή του σκλάβου λαού, αν άμεσα δεν παρηγορούσε τον πόνο του, ανταποκρινόμενο στο αναγώνιο ξεψύχισμα της αντοχής του.

Δεν συνιστούσε «υπομονή» και «ταπεινώση» και «αρετή» στο φυτίλι που ήδη κάπνιζε και στο τσακισμένο καλάμι, μεταθέτοντας την λύτρωση στην «άλλη ζωή».

Την αγάπη του την πρόσφερε με ζωντάνια «εδώ και τώρα», άμεσα, όπως άμεσα φθείρει η οδύνη την ψυχή και την κάνει να καταρρέει. «Πότε Άγιε του Θεού θα έλθει το ποθούμενο; Πότε θα λυτρωθούμε απ' τη σκλαβιά και το μαρτύριο του παντός είδους θανάτου που σκιάζει την ζωή μας; Πότε θα έρθει η λευτεριά»; Και οι απαντήσεις του δεν περιφρονούσαν την ανυπομονησία και βιασύνη των πασχόντων, αλλά έρχονταν από το Προφητικό στόμα του Αγίου με τα θεόδοτα λόγια του, για να στηρίξουν τις ετοιμόρροπες καρδιές των Ελλήνων και να οικοδομήσουν πάνω σ' αυτές την καλύτερη και σωτήρια ημέρα του «αύριο».

Αν σήμερα, που έχουμε το ποθούμενο και δεν γνωρίζουμε τι... να το κάνουμε, είχαμε παρόντα στην ζωή μας τον Άγιο και τον ρωτούσαμε με πόνο ψυχής, Άγιε του Θεού πες μας σε παρακαλούμε πότε θα έλθει και το δικό μας «ποθούμενο»; Πότε και πως θ' ανακουφισθούμε από το εποχικό ψεύδος, την αδικία και την ανηθικότητα; Πιστεύουμε ότι θα λαμβάναμε την απάντηση: όταν ενδιαφερόμενοι για τα κοινά το ίδιο, όπως και για την προσωπική μας κατάρτιση, μάθουμε να μην ζούμε ατομοκρατικά αλλά ομαδικά κατά το αιώσιο υπόδειγμα των Τριών Προσώπων της Αγίας Τριάδος, με υπευθυνότητα εκλέγοντας πνευματικούς και πολιτικούς ηγέτες.

Όλες οι προφητείες του πραγματοποιήθηκαν και πραγματοποιούνται, και θα γίνει κι αυτό καθώς είπε: «Θα 'ρθει πρώτα ένα ψευτορωμαίικο, να μην το πιστέψετε. Θα φύγει πίσω». Εμείς όμως δυστυχώς εξακολούθησε να το πιστεύουμε και να το στηρίζουμε. Από εμάς εξαρτάται ν' αγωνιστούμε για ν' απαλλαγούμε από την αποφορά του.

Δυστυχώς, το θέλουμε το ψευτορω-

Χριστός κριτής θ' αναδειχθεί πάσης κοσμοϊστορίας

Αντίχριστοι Ισλαμισμού και μασονοθεϊάς μισούν πανεθνοαδελφισμού Χριστού έργα Εκκλησίας.

Με ορθοδοξοεπιγνωστικόν προβιβασμό που φθάνει σύμφωνο γης πολιτισμόν με ουράνιο να κάνει.

Με συνδρομή Αρμαγεδδών τρίτης χιλιετίας για απόρριψη από ισχυρών καταστροφομανίας.

Καθώς σαφώς Αγίας Γραφής Προφητισμός προλέγει ο Τρίαρχης πολιτισμός Αγάπης φθάνει εν τέλει.

Που θα νικήσει ολοσχερώς καταστροφομανία για να οδηγήσει προσεχώς λαούς σε Ποίμνη Μία.

Ως Παλαιά και η Καινή Αγία Γραφή με τέχνη θεόπνευστη μας εξηγήει αυτή Ιστορία σ' έθνη.

Που ο Πάνσοφος Δημιουργός τον κόσμο κατευθύνει για να νικήσει ο Ήλιος Φως και ν' ανατείλει Ειρήνη.

Που όλων ζωή θα κυβερνά Τρίαρχη Πανσοφία Θεού που σώζει από δεινά για μια χιλιετία.

Με αλαζονεία που χτυπά ανθρώπου ελευθερία κτίση καινή όμως νικά Θεού η Πανσοφία.

Με αποκατάσταση στερνή Δευτέρας παρουσίας Χριστού κριτής θ' αναδειχθεί πάσης κοσμοϊστορίας.

πατρός Δημ. Δεσκέ

μαίικο, όπως δείχνουν τα πράγματα, ή τουλάχιστον το ανεχόμεστε. Παράχει γίνει νοσηρό, αποχαυνωμένο και νεκρωμένο. Και εμείς περιμένουμε από τον Θεό, σαν τον Λάζαρο να αναστήσει το ποθητό μας Ρωμαίικο, μη θέλοντας όμως να κάνουμε του χρέος μας, αποκυλιώντας τον λίθον που το βαστά ενταφιασμένο. Μη θέλοντας ν' αποδοκιμάσουμε αυτούς που του φράζουν την έξοδο προς την ζωή.

Γ. Σ. Γ.